

Istenem, add, hogy ne ítéljek – Mit tudom én, honnan ered, / Micsoda mélységből a véték.
(Reményik Sándor)

Lázár feltámasztása után vagyunk. „Túrhetetlen” csodák-gyógyítások után. És valami előtt.

Politikai döntés született egy politikus-pap-vezető józan, világos érvei hatására, aki pozíciójában személye teljes tekintélyével fordította az ügyet a kívánt irányba.

Kinek a szemszögéből nézném szívesen ezt a történetet? A népét vigyázó, veszélyeket mérlegelő, meggyőző okosságú főpap oldaláról biztosan nem.

Jézussal azonosulni nehéz lenne, ahhoz túl szűkszavú a tudósítás.

A tanítványok egyike szemével? Nem vagyok hős, talán bátor sem, tehát értem őket. Aligha akarták látni a veszélyt, sokkal inkább élvezték az eufóriát, a halálból-élet csodája nyomán (Lázár), s a bizton-ságot amellet, aki a halálnak is parancsol. S talán Jézusnak az elkövetkező betániai baráti vacsorán történt kijelentését a 300 dénáros illatszerrel kapcsolatban ki is vetette elsőre az agyuk, mint olyat, ami nem illik a képbe. Hiszen... – annyi jelet láttak, életek, lelkek megváltozásának voltak megrendült tanúi! Valaki vezetése mellett növekedtek, aki mindig tudta, merre menjen.

Nem vagyok hős, csak ha nagyon sarokba szorítanak. Ha a szeretteimet védem. Nem ezt tette Jézus is? Csakhogy az ő köre jóval tágasabb az enyémnél. (Olyan nagyon tágas, hogy mindenki belefér. Hisz tudjátok.)

Kiért, kikért adnám én az életem gondolkodás nélkül, azonnal? Családom, barátaim – persze. És tovább? Meddig tudnám tágítani a kört? (Szeretném-e, hogy tudjam? ...)

És nem feltétlen csak az egyszeri, hősie gesztusról van itt szó. Kinek, kiknek adom az órákra, percekre osztható életem perceit? Jól osztom el?

Szerencsére Jézus visszavonult Efraimba, szeretett szűk tanítványi körével. Akik alighanem szintén erősítésre szorultak. Még nem tudhatták, meddig viszi őket a lelkesedés és kiben mekkora lesz a tartás veszély idején. Még ezután ismerték meg – elég alaposan – magukat.

Többedszerre botlok Pál Feri mondatába, valószínű okkal kerülget: „érdemes a szükséges szenvedéseinket megélni, hogy sokkal több szükségtelen szenvedést el tudjunk kerülni”. A fenti tükörbe nézést is ilyen „szükséges szenvedésnek”, kellemetlen, de hasznos maga-vizsgálódásnak szántam. Kinek-kinek erőt, bátorságot kívánok hozzá.

Bognár Éva